

til at stemme imod den forlangte Bevilling for derved at hævde Thingets gamle Standpunkt med Hensyn til Anlægget af faste Forter. Den ærede Ordfører sagde nemlig træffende i Slutningen af sit Foredrag, at ifjor var der slet ikke Tale om det nye Fort, men stadig om det gamle, medens det iaar ikke var det gamle Fort, men det nye Fort der var paa Bane. Det er meget rigtigt. Saaledes gaar det altid, naar man succesive lader sig skubbe bort fra sit oprindelige Standpunkt. Saa er det, at man kommer fra det gamle Fort, til det nye, medens man dog, som den ærede Ordfører udtrykte sig, ikke tror at have gjort Andet end skifte et Par gamle Støvler for nye. Nei, det ærede Medlem kan være vis paa, at disse nye Støvler ikke ville svare til de gamle, men ville trykke ham saaledes, at han vil komme til at bede om blot at faae Lov til at gaa paa bare Ben. Vi ere her i et Tilfælde, hvor Thinget har Velighed til at benytte en alt høstet Erfaring. Hvis nemlig Alt bliver ved at gaa, som det gif ifjor, vil der uden Tvivl blive rig Anledning til at fortryde det i Løbet af nogle Aar. Der foreslaas i den Hærløvs, som ligger for, og som er Gjenstand for Forhandling, en Hærløvsbygget paa en Feltbefæstning af Kjøbenhavn, og under første Behandling af Hærløvsen her i Thinget bleve disse Feltbefæstninger tagne varmt i Forsvar, og det blev ubivillig, hvor sjønt de stemmede med Thingets gamle Anskuelse; der var her slet ikke Tale om en Befæstning af Kjøbenhavn, kun om Feltbefæstninger derved. Jeg kan sige mig selv, at idetmindste fra enkelte Sider vil det, medens der stadig tales om Feltbefæstninger, naar nogle Aar ere gaaede, blive fremhævet, at disse Feltbefæstninger have vist sig at være ubrugelige, og at man derfor maa anstalle nye. Det vil da naturligvis hedde akkurat ligesom nu, at der ikke er Tale om Andet end at faae Noget, som er bedre end det, der haves, uden at der principielt vil ske en Forandring, og inden man veed et Ord deraf, komme vi til Kjøbenhavns Befæstning. Det forekommer mig derfor, at, naar vi ere saa heldige at kunne se, hvorledes det er, at man kommer til disse nye Værker, skulle vi i Tide stoppe op, thi ellers er jeg overbevist om, at vi komme til det, som den ærede Ordfører idetmindste endnu ikke synes at finde saa overordentlig heldigt. Jeg kan kun sige, at efter de Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde i Slutningen af sit Foredrag, og hvori han klart lagde for, hvilken Betydning det vil have at stemme for en Bevilling af denne Natur, vil det at stemme for Bevillingen kun kunne føre os langt bort fra Thingets gamle Standpunkt. Under de Forhold, hvorunder vi leve, hvor vi ere udsatte for Prøver af lignende Bestaendighed paa andre Større og meget farligere Omraader, er det af største Vigtighed for Thinget at staa fast for at vænne sig dertil. Det er paa høie Tid, at vi begynde at

vænne os dertil, thi ellers er jeg bange for, at vi kunne falde paa at tro, at vi virkelig staa fast.

Ordføreren (Sjørup): Det ærede Medlem gjør mig Uret, naar han paastaar, at jeg har sagt, at den omtalte Bevilling kun var en ligefrem Gjenbevilling. Det har jeg aldrig paastaet. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det skulde være heldigt her at udtale det i og for sig Unskelige i, at disse Bevillinger ikke kom frem under Navn af Gjenbevillinger, naar de ikke vare bevilgede til nøjagtig det samme Diemed; men naar det ærede Medlem vilde udtrykke det, saa vilde jeg have ønsket, at han havde valgt en Bevilling, som i og for sig var forkastelig, at han altsaa havde valgt en Post, som man i og for sig kunde være tjent med at stemme imod; men naar han er saa uheldig at vælge en Post, som han i og for sig maa indrømme er en god Post, kan jeg ikke tjene ham i at stemme imod den alene for at faae udtrykt Noget, som man kan sige ganske simpelt og med samme Birkning, uden derfor at ville deltage i en Afstemning, der er urigtig. — Med Hensyn til Fortet er det mig ganske ligegyldigt, om man kalder det en Station, et Batteri eller et Fort, det lægger jeg ikke nogen Vægt paa. Heller ikke er jeg bleven overbevist om Konsekventerne fra det ærede Medlems Side. Disse Konsekvenser have for mig saa langt fra noget Afstrækkende, at de tværtimod forekomme mig at være tillokkende i en ganske overordentlig Grad. Det, der her foreligger, er ganske simpelt det, at vi istedetfor det gamle Batteri uden Befæstning faae et nyt og et bedre. Derfor vi for alle Søforternes Bedkommende kunde komme til det Resultat, saa siger jeg, at det var jo et ganske fortreffeligt Resultat. Kunde vi, uden at det kostede os en Dre, faae alle de gamle Søforter omdannede til nye og bedre, var det en Konsekvens, jeg med Fornøielse kunde gaa ind paa. Det Andet, som det ærede Medlem talte om, at denne Ombygning af Pladsen for disse to Kanoner skulde føre til Kjøbenhavns Landbefæstning, tror jeg virkelig ikke, at det ærede Medlem selv mener Noget med; det har ikke Noget med denne Sag at gjøre. Væder os tage ganske simpelt paa disse Konsekvenser og se, hvad de ville føre til. Svad der foreligger, er at ombytte det gamle og daarligere Kalkbrænderibatteri med et nyt og bedre, og jeg ser ikke, at det ærede Medlem har anført en eneste Grund, hvorfor vi ikke skulde gjøre det. Han har ikke sagt Noget som helst til Støtte for, at ikke det nye Fort skulde være bedre end det gamle, og naar det er bedre end det gamle og ikke koster Mere, hvorfor saa ikke tage det? Det ærede Medlem siger: Væder os ikke forlade det ældgamle Standpunkt. Men hvilket er vort Standpunkt? Det er det Standpunkt, vi indtog i 1877—78, da det ærede Medlem fik os til at forbedre det gamle Kalkbrænderibatteri. Det er vort sidste